

Ko je bil »Zbor volivcev« prvič med bralci, je bila Ježica še vas na robu Ljubljane. Do Ljubljane so se po poljih sprehajali zajci in jerebice, danes na cestah med avtomobili zanje ni več prostora, nekdanja polja pa so poraščena z betonskimi kolosi. Na slikah vam kažemo današnjo soseso 7 – krajevni skupnosti Urške Zatišje in »7. september« nekoč in danes.

1961

Uredniški odbor: Ljubo Brezigar, Ivan Dodič, Danilo Jančič, Franc Kokalj, Stane Koman, Janez Menard, Ivan Štih in France Šušteršič.

1971

Uredniški odbor: Ivo Bukovec, Lojze Jakopič, Niko Lapajne, Slavko Oblak, Janez Obreza, Janez Pavlič, Lado Škraban in Jože Vetrovec, Joško Pirnar, Janez Snoj.

1981

Uredniški odbor: Iztok Ausec, Dane Besednjak, Vlado Beznik, Stane Droljč, Rudi Izgoršek, Eda Komavli, Vida Petrovič, Joško Pirnar, Janez Snoj, Ivan Sučur, Neva Železnik.

MIRAN BLAHA:

»Pogovori s kmeti ob arondaciji«

»V času, ko sem poleg svojega rednega dela kot predsednik SZDL opravljal tudi funkcijo urednika Zbora volivcev, se spominjam, da smo si najbolj prizadevali, kako bi naše glasilo čim bolj približalo občanom, zato smo poleg rednih poročil o delu občinske skupščine in družbenopolitičnih organizacij, o novostih in uspehih delovnih organizacij, vse pogostejše posredovali tudi mnenja – danes bi rekli v živo – občanov o njihovih problemih, željah in potrebah.

Ena večjih akcij, ki je organizirala naše glasilo, so bili pogovori s kmeti ob arondaciji kmetijske zemlje na Črnučah, Šentjakobu, Beričevem in Dolu, kar je postala stalna praksa – ali kasneje tako imenovane javne tribune.

Dobrišen del svojih naporov smo posvečali novim stanovanjskim soseskam, kasnejšim krajevnim skupnostim, oblikovanju življenja v njih in zmeraj perečim potrošniškim, komunalnim problemom, od asfaltiranja cest in ulic do kanalizaci-

je, javne razsvetljave in gradnje trgovin. Svoj stalni prostor smo skrbno odmerjali kulturno-prosvetni dejavnosti, športnemu dogajanju in ne nazadnje vzgojno-izobraževalnim in socialnim problemom v občini, v kateri so rasla nova in nova mestna naselja. Ob tem naj spomnim na gradnjo planinskega doma na Mali planini, ki so ga s pomočjo in podporo občine gradili požrtvovalni črnuški planinci, in ki je danes, žal, skoraj pozabljen in samo napol izkoriščen. Ideja za akcijo!

Zmeraj več prostora smo namenjali v našem glasilu mnenjem bralcev, vprašanjem delegatov ali odbornikov ter skušali strani popestriti z živahnimi zapisi o posameznikih in z reportažami o aktualnih dogajanjih v občini. Precej tiskarskega črnila smo porabili za zaplete okrog gradnje rekreacijskega centra na Ježici ali Šterna s kampingom, ki se je sicer daleč razvil, še zmeraj pa je na razmeroma nizki gostinski rayni.

JOŠKO PIRNAR:

»Vesel sem vsake številke«

»Tebi je to delo poklic in ti zato tudi »Zbor občanov« ne bo povzročal prevelikih težav«, so mi rekli na seji izvršnega odbora OK SZDL ob ponudbi, da prevzamem funkcijo glavnega urednika. Pristal sem in ni mi žal. Priznati moram, da mi je bilo delo za in pri »Zboru občanov« vedno v nekakšno sprostitev. Vesel sem bil vsake številke, ki smo jo spravili v tisk, še posebej v tistih začetnih obdobjih, ko je »Zbor občanov« izhajal po potrebi.

Zmeraj nas je bilo kar precej, ki smo sodelovali pri listu. Uredniški odbori so se redno sestajali in, začuda, nikoli ni bilo problemov, tudi danes jih ni s sklepčnostjo.

Seveda je bilo sem in tja tudi nekaj težav. Kritizirali so nas, da smo včasih »neobjektivno« predstavili kakšen problem, da smo posvetili pre malo pozornosti delu kakšne organizacije, da nasedamo govoricam, itd.

Včasih smo morali spet

strpno pojasnjevati nastajanje časopisa, da bi prepričali kritike, kako je skoraj nemogoče vnesti informacijo o današnjem dogodku v številko, ki je izšla včeraj. Karikiram in nekoliko pretiravam, čeprav so me prav podobne intervencije kar precej zaposlovale, dokler »Zbor občanov« ni v svojem razvoju dosegel tiste stopnje, ko smo prešli na redno izhajanje in več ali manj normalno pokrivanje dogodkov.

Priznati moram, da sem zadovoljen, ko na raznih sestankih slišim, da se delovni ljudje in občani sklicujejo na pisanje »Zbora občanov«. Prav tako je vsem nam, ki delamo pri časopisu, v spodbudo, ko raste število stalnih in občasnih sodelavcev in ko tudi občani in delavci list vse bolj izkoriščajo kot svojo tribuno.

Zdi se mi, da je tudi »Zbor občanov« vsebinsko rasel z utrjevanjem samoupravljanja in naglim gospodarskim razvojem v naši občini.